

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoR/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	2519202958
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2519202958.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej vo veci starostlivosti súdu o maloletú Y. narodenú XX. E. XXXX, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, dieťa matky Y. R. D. L., narodenej XX. J. XXXX, L., T. ulica XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Jurovským, Piešťany, Vajanského 1955/58 a otca D. X., narodeného XX. Z. XXXX, L., A. X. XXXX/XX, zastúpeného advokátom R. JUDr. Filipom Geletom, Banská Bystrica, Kukučínova 24, o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenej na bývalom Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 13P/200/2019, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 11. júna 2024 sp. zn. 11CoP/155/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany (ďalej v texte „okresný súd" alebo „prvoinštančný súd") rozsudkom z 28. marca 2023 č. k. 13P/200/2019-621 rozhodol tak, že:

„I. Maloletá Y., nar. XX.XX.XXXX sa z v e r u j e do osobnej starostlivosti otca s tým, že obaja rodičia sú oprávnení maloletú Y. zastupovať a spravovať jej majetok.

II. Matka je p o v i n n á platiť na maloletú Y. výživné vo výške 300 eur mesačne vždy do 20. dňa v mesiaci vopred do rúk otca, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku.

III. Matka je o p r á v n e n á stretávať sa s maloletou Y.:

- každý nepárny týždeň v čase od piatku od 16,00 hod. nepretržite do nedele do 18,00 hod.,

- počas vianočných sviatkov a zimných prázdnin v nepárnom kalendárnom roku od 22.12. od 8,00 hod. nepretržite do 30.12. do 18,00 hod., v párnom kalendárnom roku v čase od 29.12. od 8,00 hod.

nepretržite do 06.01. do 18,00 hod.,

- počas jarných prázdnin každý párny kalendárny rok od prvého dňa prázdnin od 8,00 hod. nepretržite do konca týždňa do nedele do 18,00 hod.,

- v deň menín maloletej Petry v nepárnom kalendárnom roku od 16,00 hod. do 19,00 hod.,

- počas letných prázdnin v nepárnom kalendárnom roku v čase od 01.07. od 8,00 hod. nepretržite do 15.07. do 20,00 hod., v čase od 01.08. od 8,00 hod. nepretržite do 15.08. do 20,00 hod., v párnom kalendárnom roku v čase od 16.07. od 8,00 hod. nepretržite do 31.07. do 20,00 hod., v čase od 16.08. od 8,00 hod. nepretržite do 31.08. do 20,00 hod.,

- počas veľkonočných sviatkov v párnom kalendárnom roku v čase od piatku od 8,00 hod. nepretržite do nasledujúceho utorka do 18,00 hod..

Otec je p o v i n n ý maloletú Y. na stretnutie s matkou riadne pripraviť a v určenom čase ju v mieste svojho bydliska matke odovzdať a matka je p o v i n n á otcovi maloletú Y. v určenom čase v mieste bydliska otca vrátiť.

IV. Súd m e n í Rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/236/2010 z 15. apríla 2011 v časti týkajúcej sa starostlivosti o maloletú Y. X., nar. XX.XX.XXXX.

V. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania."

1.1. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil právne podľa ustanovení § 121 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej ako „CMP“) a podľa § 25 ods. 1, 2, § 26 § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, ods. 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „Zákon o rodine“), a vecne tým, že návrh otca na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej Y. (ktorá v dôsledku správania sa matky voči maloletej požiadala otca cez letné prázdniny, či by mohla u neho bývať) posúdil ako dôvodný, nakoľko od posledného rozhodnutia o úprave práv a povinností k maloletej došlo k podstatným zmenám pomerov odôvodňujúcich zmenu pôvodného súdneho rozhodnutia. Matka s návrhom nesúhlasila, vyhovením návrhu by podľa nej došlo k vytrhnutiu dieťaťa z jeho prirodzeného prostredia, ktoré má u matky, kde má vytvorené podmienky na zdravý vývoj a výchovu, návrh považovala za tendenčný, keď mala za to, že skutočným dôvodom jeho podania je výživné na maloletú, ktoré sa otec opakovane už od roku 2012 snaží znížiť.

1.2. Výkonaným dokazovaním prvostupňový súd zistil, že na čas po rozvedení rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/236/2010 zo dňa 15.04.2011, bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky a otec zaviazaný výživným v sume 160 eur mesačne, zároveň súd upravil styk otca s maloletou. Následne Okresný súd Piešťany rozsudkom č. 9P/122/2012- 211 zo 07.05.2015 zmenil pôvodný rozsudok v časti úpravy styku otca s maloletou a rozsudkom č. 9P/37/2015 - 225 z 25.10.2016 zvýšil vyživovaciu povinnosť otca k maloletej Y. zo sumy 160 eur mesačne na sumu 260 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2015 do 31.05.2016 a s účinnosťou od 01.06.2016 znížil vyživovaciu povinnosť otca k maloletej Y. zo sumy 260 eur na sumu 200 eur mesačne a uložil mu povinnosť splatiť aj nedoplatok na zročnom výživnom. Neskôr podaný návrh otca na zníženie výživného ako aj návrh matky na zvýšenie výživného bol rozsudkom zo dňa 31.10.2019 zamietnutý. Otec maloletej uzatvoril v roku 2019 manželstvo, býva spolu s dvoma deťmi (synom R., nar. dňa XX.XX.XXXX a dcérou K., nar. dňa XX.XX.XXXX) a manželkou, ktorá je na materskej dovolenke, otec pracuje ako vojenský policajt s priemerným mesačným zárobkom cca 2.000 eur netto. Matka býva s dvoma deťmi - maloletou Y. a maloletou Q. L., nar. XX.XX.XXXX a manželom v rodinnom dome v jej osobnom vlastníctve, pracuje ako vojsková psychologička s priemerným mesačným zárobkom cca 1.900 eur netto a poberá rodinné prídavky na dve deti. Maloletá Y. navštevuje 5. ročník ZŠ, má mimoškolské aktivity, je zdravá. Súd na návrh kolízneho opatrovníka nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých a zo znaleckého posudku č. 4/2021 z 15.04.2021 znalkyne Y. D. O. vyplýva, že maloletá má úzky, primeraný citový vzťah k obom rodičom, znalkyňa kladne hodnotila výchovu Y. zo strany matky a nedoporučovala zverenie do starostlivosti otca, nakoľko Y. je v nebezpečnom vývinovom období a bola by pre ňu obrovská záťaž, keď by zistila, že i v prostredí otca sa musí prispôbovať. Otec namietal výsledky znaleckého dokazovania, podľa názoru otca bol znalecký posudok vypracovaný kolegiálne, s čím matka nesúhlasila, s posudkom sa stotožňovala a uviedla, že so znalkyňou sa absolútne nepozná, majú odlišné funkcie, ona pracuje ako klinický psychológ a matka je vo vojsku. Matka poukázala na disharmonickú osobnosť otca so schizoidnými rysmi, so silnou potrebou ovládania iných, pričom maloletá je v citlivom veku, kedy potrebuje matku a stabilné prostredie. Súd opakovane vypočul maloletú Y. a to na pojednávaní dňa 18.08.2022 a dňa 28.03.2023, ktorá si neželala,

aby mali rodičia vedomosť o obsahu jej výpovede, preto bola jej výpoveď zaznamenaná na samostatnej nahrávke a dňa 19.08.2022 bola neodkladným opatrením odovzdaná do starostlivosti otca a súd upravil styk matky s maloletou. Zo správ kolízneho opatrovníka mal prvoinštančný súd zistené, že maloletá má vhodné podmienky u každého z rodičov, pričom kolízny opatrovník aj viackrát zisťoval názor maloletej, napr. dňa 18.10.2019, 04.06.2020, 27.04.2021. Z priebežnej správy z Referátu poradensko-psychologických služieb Martin z 02.08.2022 vyplýva, že maloletá Y. má vytvorený vzťah s oboma rodičmi, hoci vzťah k matke je toho času oslabený, od otca pociťuje viac náklonnosti, spoľahlivosti a porozumenia, primerane sa prispôsobila novej situácii a otec pri zmene bydliska maloletej prejavuje motiváciu uchovať citovú väzbu a vzťah maloletej s matkou, aj napriek väčšej vzdialenosti. Na zmenu domácnosti a školy sa maloletá Y. rýchlo adaptovala, naďalej udržiava kontakty s kamarátmi v Piešťanoch, je veľmi komunikatívna, extrovertná a spoločenská. Počas uskutočneného stretnutia nebolo badať ťažkosti s prispôbením sa na zmenu starostlivosti alebo prežívanie stresu a úzkosti, či iných výrazne negatívnych emócií, ktoré by mohli potencionálne ohroziť primeraný vývin maloletej. I podľa aktuálnej správy zo sociálneho šetrenia v domácnosti otca z 16.03.2023 súdu vyplynulo, že maloletá nastúpila do 8. ročníka na ZŠ vo L. a podľa správy od triednej učiteľky je adaptovaná, v kolektíve obľúbená, svedomito sa pripravuje na vyučovanie a je aktívna, patrí medzi vyznamenaných žiakov, zo strany otca je starostlivosť dobrá, so školským zariadením spolupracuje, zúčastňuje sa všetkých triednych schôdzok, osobná hygiena a celková starostlivosť o maloletú bola hodnotená vysokou úrovňou. Navštevuje ZUŠ vo L., odbor hudobný a výtvarný. Otec pri pohovore uviedol, že s maloletou nemajú žiadne výchovné problémy a uviedol, že matka málo kontaktuje dcéru. Rozhovor s maloletou Y. bol vykonaný bez prítomnosti otca, táto uviedla, že je v škole spokojná, psychologičku už nenavštevuje, nakoľko už necíti potrebu psychologického poradenstva, s matkou sa má stretávať každý druhý víkend, matka si ju preberá v domácnosti otca, kontaktuje ju len občas. S matkou netrávia čas samostatne, vždy je s nimi matkin manžel alebo dcéra z druhého vzťahu. Maloletá uviedla, že v domácnosti otca je spokojná a naďalej by chcela u otca bývať.

1.3. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a berúc do úvahy postoj a názor maloletej súd návrhu otca vyhovel. Konštatoval, že maloletá Y. je vzhľadom na svoj vek (14), rozumový, mentálnu a intelektuálnu vyspelosť plnohodnotne schopná pomenovať svoje potreby a tieto aj náležite vyhodnotiť. Po opakovanom rozhovore s maloletou Y. na pojednávaní v neprítomnosti rodičov a za prítomnosti kolízneho opatrovníka sa potvrdilo jej želanie zostať žiť v domácnosti u otca spolu s jeho rodinou (manželkou a dvoma maloletými deťmi), kde sa cíti šťastne a bezpečne. V rámci jej druhého výsluchu sa nepotvrdili výhrady matky voči starostlivosti o maloletú zo strany otca, maloletá Y. svoje želania a túžby nezmenila, naďalej zostala konzistentná v otázke výberu, ktorému z rodičov má byť zverená do osobnej starostlivosti a s ktorým z rodičov sa bude pravidelne stretávať. Rešpektujúc jej plné právo na ochranu súkromia v zmysle čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa a vyslovenú požiadavku, aby rodičia nepočuli jej výpoveď, súd jej ďalšie vyjadrenia neuvádza a zvukové nahrávky z jej výsluchu a rovnako ako aj písomný záznam sú k dispozícii len pre úradné účely. S poukazom na uvedené, súd rozhodol tak, že maloletú Y. zveril do osobnej starostlivosti otca, u ktorého sa nepretržite nachádza od 20.05.2022, otec jej zabezpečuje všetku potrebnú starostlivosť, Y. má v jeho domácnosti vytvorené vhodné podmienky, žiadne nedostatky vo výchove zo strany otca zistené neboli, otec si svoje rodičovské povinnosti plní zodpovedne, Y. v jeho domácnosti zjavne prosperuje, čo sa odzrkadľuje v jej správaní, postojoch a názoroch, ako sama potvrdila, u otca sa cíti bezpečne a šťastne. Podľa názoru súdu je v najlepšom záujme maloletej, aby zostala v prostredí, kde je spokojná a kde má vytvorené pozitívne väzby s členmi otcovej rodiny a bolo by v rozpore s jej záujmom meniť toto prostredie, pretože je vysoko pravdepodobné, že takáto zmena by mohla negatívne ovplyvniť jej ďalší psychický vývin, čo by mohlo mať negatívny dopad na jej budúci život. Nakoľko kontakt s matkou je pre Y. taktiež potrebný, keďže matka má v jej živote podstatnú a významnú úlohu, v rámci úpravy styku môže matka uplatňovať svoju rolu vo výchove maloletej Y., môže na dieťa výchovne pôsobiť a udržiavať rodičovský vzťah a upevňovať citové väzby, ktoré aktuálne ochladli. Pokiaľ ide o vykonané znalecké dokazovanie, súd pri rozhodovaní o zmene zverenia maloletej do osobnej starostlivosti otca na znalecký posudok č. 4/2021 Y. D. O. neprihliadol, pretože bol vyhotovený pred dvoma rokmi a za toto obdobie sa podstatne zmenili pomery hlavne u maloletej Y., ktorá vyrástla a dospelá a jednoznačne vyjadrila svoj názor a postoj.

1.4. Zároveň súd rozhodol o vyživovacej povinnosti matky voči maloletej, pričom prihliadol na to, že maloletá má 14 rokov, navštevuje 8. triedu ZŠ, má zvýšené výdavky v súvislosti s mimoškolskými

aktivitami, navštevuje ZUŠ odbor hudobný a výtvarný. Otec vynakladá podľa jeho vyčíslenia na úhradu potrieb maloletej sumu 220 eur, do čoho nie sú zahrnuté výdavky spojené s nákupom školských potrieb, športových potrieb, školských aktivít ako sú výlety, exkurzie a pod., výdavky spojené s ošatením, obutím a stravou. Od poslednej úpravy výživného pred 6 rokmi, kedy súd zaviazal otca výživným v sume 200 eur mesačne, sa pomery zmenili a uplynutím času potreby maloletej vzrástli. Súd mal za to, že výška výživného 300 eur zodpovedá odôvodneným potrebám maloletej Y. a zohľadňuje možnosti, schopnosti, príjmové a majetkové pomery rodičov, ktorí obaja sú zamestnaní, priemerný mesačný čistý príjem matky za posledných 12 mesiacov bol 2.365,80 eura a otca 2.284,76 eura. Manžel matky mal čistý priemerný mesačný príjem za posledných 12 mesiacov 1.420,93 eur, manželka otca 844,45 eur. Matka má ešte jednu vyživovaciu povinnosť a otec má ďalšie dve vyživovacie povinnosti. Každý z rodičov býva spolu s rodinou v rodinnom dome. Matka vyčísliła mesačné náklady v sume 1.707,33 eur, otec vyčíslił mesačné náklady v sume 1.337,90 eur. Vychádzajúc z uvedeného, možno konštatovať, že majetkové a príjmové pomery rodičov maloletej Y. sú takmer rovnaké a pokiaľ matka vynakladá vyššie mesačné výdavky, na týchto sa podieľa aj jej manžel, ktorý dosahuje vyšší príjem ako manželka otca, navyše otec má ďalšie dve vyživovacie povinnosti, kým matka jednu, pričom výkon jeho osobnej starostlivosti o mal. Y. možno klásť na roveň finančnému zabezpečeniu jej výživy. Pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal súd z priemerného mesačného príjmu matky 2.365,80 eur, 30 % z tejto čiastky je suma 709,74 eur, pri dvoch deťoch (mal. Q. a mal. Y.) je to suma 354,87 eur. Výživné 300 eur pre mal. Y. je teda v súlade so zaužívanou súdnou praxou (v zmysle ktorej výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20-30% jeho čistého príjmu s prihliadnutím na individuálne okolnosti každého konkrétneho prípadu), dostatočne pokryje potreby maloletej a zodpovedá majetkovým pomerom, zárobkovým možnostiam a schopnostiam matky.

1.5. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko tento zákon neustanovoval inak.

2. Proti vyššie uvedenému rozsudku prvostupňového súdu podala odvolanie matka. O odvolaní bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej v texte „odvolací súd“) z 11. júna 2024 sp. zn. 11CoP/155/2023 tak, že odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (I. výrok) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (II. výrok).

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu matky nie je možné priznať úspech. Matka v odvolaní argumentovala najmä nedostatkami v skutkových zisteniach súdu, nevykonaním navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie skutočností, nesprávnym právnym posúdením veci a nesprávnym procesným postupom súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd však matkou vytýkané vady rozhodnutia nezistil.

2.2. Uviedol, že predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bola zmena úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej Y. v časti zverenia dieťaťa do osobnej starostlivosti matky, vykonanej rozsudkom Okresného súdu Martin, č.k. 10C/236/2010-46 zo dňa 15.04.2011. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť, či boli splnené podmienky pre zmenu výchovného prostredia maloletej zverením maloletej do osobnej starostlivosti otca, a tiež správnosť výroku o úprave styku matky s maloletou a výšky výživného.

2.3. Po preskúmaní podaného odvolania, rozsudku súdu prvej inštancie ako aj celého konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutočný stav v miere potrebnej pre rozhodnutie veci a vec správne posúdil i po právnej stránke. Súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy významné pre rozhodnutie, v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku náležite tieto dôkazy vyhodnotil a s jeho záverom, že sú tu naplnené podmienky pre zverenie maloletej do osobnej starostlivosti otca, sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Už súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal s prevažnou časťou námietok matky uplatnených aj v odvolaní, a matka ani v priebehu odvolacieho konania neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil tak so skutkovými zisteniami ako aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktorý v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 2 CSP), na zdôraznenie jeho správnosti a reagujúc na odvolacie námietky matky doplnil nasledovné:

2.4. Vo vzťahu k zmene výchovného prostredia uviedol, že možnosť zmeny skoršieho rozhodnutia o

úprave výkonu rodičovských práv a povinností sa podľa § 26 Zákona o rodine podmieňuje zmenou pomerov. Súd prvej inštancie po zistení okolností rozhodujúcich pre posúdenie vhodnosti navrhovanej osobnej starostlivosti otca a ich porovnaním so stavom v čase skoršieho rozhodovania a stavom súčasným dospel k záveru, že podstatná zmena pomerov nastala a s týmto záverom sa odvolací súd stotožnil. K samotnému zvereniu maloletej do osobnej starostlivosti otca uviedol, že zhodne so súdom prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za dostatočne preukázané, že je v najlepšom záujme mal. Y., aby zostala v prostredí, kde sa nachádza od mája 2022 a kde je spokojná a kde sú po všetkých stránkach naplnené jej potreby, pričom matka má cestou súdom upraveného styku zabezpečené udržiavanie pravidelného kontaktu s maloletou.

2.5. Na námietku matky, že súd nezobral do úvahy závery znalkyne Y. D. O., ktorá považovala výchovné prostredie matky za vhodnejšie pre harmonický vývoj maloletej, odvolací súd konštatoval, že tento záver neznamenaá spochybnenie otcových rodičovských kompetencií. Absencia takýchto predpokladov na strane otca nebola v konaní ničím preukázaná, naopak, znalkyňa Y. D. O. v posudku výslovne uviedla, že obaja rodičia sú dostatočne kompetentní aby boli schopní vychovávať deti. Ohľadom matkou navrhovaného dôkazu závermi znalkyne R. E. R., citované v rozsudku Arcidiecézneho tribunálu rímskokatolíckej cirkvi trnavskej arcidiecézy dňa 14.10.2021 vo veci nulity manželstva rodičov maloletej, odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie nepochybil, pokiaľ nevykonaný uvedený, matkou navrhnutý dôkaz. Z rozsudku vôbec nevyplýva akým spôsobom, akými vyšetrovaniami a postupmi znalkyňa dospela k svojím záverom (pričom otec tvrdí, že dokazovanie bolo vykonávané bez jeho prítomnosti), nevyplýva z neho žiadne hodnotenie otca z hľadiska jeho spôsobilosti ako rodiča, ale je hodnotený ako manžel pre účely vyhlásenia nulitného manželstva.

2.6. Matka v odvolaní argumentovala, že návrh otca na zverenie dcéry do jeho starostlivosti bol podaný účelovo a jeho skutočným dôvodom bolo výživné (s poukazom na otcove vyjadrenie na pojednávaní a skutočnosť, že sa opakovane márne pokúšal výživné cestou súdu znížiť). Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že takáto argumentácia matky nemôže obstáť, otec zverením maloletej do jeho osobnej starostlivosti nezískal žiadnu peňažnú výhodu oproti matke (zvlášť s prihliadnutím na výšku určeného výživného), prípadne oproti doterajšiemu stavu (kedy bol zaviazaný platením výživného v sume 200 eur mesačne).

2.7. Ohľadom matkou namietanej manipulácie otca maloletou, v prípade, ak by do výchovy otca bola maloletá zverená pomocou lživých manipulácií z jeho strany, ako sa domnieva matka, je vysoko pravdepodobné, že by veľmi rýchlo pocítila negatívne následky v podobe diskomfortu v novom výchovnom prostredí a toto by nepochybne prejavila navonok (či už otcovi, matke, kolíznemu opatrovníkovi, psychológovi alebo súdu), čo sa však dodnes nestalo.

2.8. Matka tiež namietala, že súd rozhodol o zmene výchovného prostredia maloletej len na základe názoru maloletej. Odvolací súd podotkol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o zverení maloletej do osobnej starostlivosti otca nezaložil iba a len na vyjadreniach maloletej ako tvrdí matka, svoje závery získané z pohovoru s maloletou vyhodnotil v kontexte ďalších vykonaných dôkazov a zároveň zobral do úvahy aj pranie samotnej maloletej žiť u svojho otca, keďže nemožno opomenúť fakt, že maloletá v jej veku je schopná podať autonómne, samostatné rozhodnutie s ohľadom na dlhotrvajúcu vzťahovú situáciu v rodinnom prostredí, dokáže sama vypovedať o skutočnostiach, ktoré prežíva a vyjadriť svoj názor.

2.9. Nakoniec uzavrel, že nezistil v postupe a rozhodnutí súdu prvej inštancie žiadne z pochybení vytýkaných mu matkou a berúc do úvahy všetky zistené skutočnosti uzavrel, že rozhodnutie v časti zverenia maloletej do osobnej starostlivosti otca je správne, keď je založené na dostatočne zistenom stave veci a vychádza zo správneho právneho posúdenia. To isté platí i o výroku o úprave styku matky s maloletou, vo vzťahu ku ktorému odvolateľka neuviedla žiadnu argumentáciu, s ktorou by bolo potrebné sa osobitne vysporiadať.

2.10. Matka napokon odvolaním napadla i výrok týkajúci sa jej vyživovacej povinnosti. Podstata odvolacej argumentácie spočívala v tom, že súd odňal matke právo konať pred súdom, ku ktorej vade malo dôjsť tak, že súd na pojednávaní dňa 28.03.2023 sa tejto otázke venoval nedostatočne, nebolo známe akú výšku výživného určí súd a ako k nej dospel, a že matka, ktorá so sumou 300 eur nesúhlasí sa nemohla k tejto otázke relevantne vyjadriť. Odvolací súd preskúmal vec, avšak v procese rozhodovania o výživnom nezistil žiadne vážne nedostatky. Matka mala od začatia konania až do vyhlásenia rozsudku dňa 28.03.2023 široký časový priestor na to, aby sa k otázke výživného vyjadrila.

Ani skutočnosť, že súd neoznámil pred vyhlásením rozsudku, akú výšku výživného určí a ako k nej dospel (aby sa aj matka mohla k tejto otázke relevantne vyjadriť), nezakladá nesprávnosť rozhodnutia, pretože takáto povinnosť súdu zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva. Zároveň doplnil, že nakoľko maloletá nemá žiadne mimoriadne zvýšené výdavky (napr. za zdravotnú starostlivosť), má výdavky bežné, obvyklé vzhľadom na vek, vrátane bežných mimoškolských aktivít, treba považovať výživné v sume 300 eur, i s prihliadnutím na príjem otca maloletej, za primerané a určené správne.

2.11. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 387 ods. 2 CSP potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie matka maloletej. Prípustnosť dovolania vyvodila z ust. § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolanie je podľa právneho názoru dovolateľky prípustné podľa § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil matke ako účastníkovi konania, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že napadnuté rozhodnutie je rozporuplné a nepresvedčivé, so znakmi arbitrárnosti, porušujúce právo účastníka konania na jeho riadne, dostatočné a náležité odôvodnenie. Odvolací súd sa podľa dovolateľky nevyrovnal s jej právnou a skutkovou argumentáciou v odvolaní zo dňa 10.05.2023 (body 4, 6 - 10) proti rozsudku súdu prvého stupňa.

3.2. Matka namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu v tom, že:

- prioritne podriadil svoje rozhodnutie týmto vykonaným dôkazom: dvom výpovediam maloletej na pojednávaniach dňa 18.08.2022 a dňa 28.03.2023, v ktorých vyjadrila vôľu žiť u otca, a správam kolízneho opatrovníka;

- súdy nižšieho stupňa ignorovali vykonané znalecké dokazovanie, t. j. závery znaleckého posudku PhDr. O. a jej výsluch na pojednávaní dňa 09.07.2021 a to najmä ohľadom jej neodporúčania zmeny výchovného prostredia a to z dôvodu nebezpečenstva disharmonického vývinu maloletej, a selektívne a účelovo zvýraznil skutočnosti konštatované v posudku, vytrhnuté z kontextu záverov tohto posudku, (body 23 a 28 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia);

- odvolací súd v napadnutom rozsudku (bod 27. odôvodnenia) sa riadne nevyrovnal ani s namietanou skutočnosťou matky, že otec manipuluje s maloletou. Nebral do úvahy preukázané skutočnosti a fakty, tak ako boli opísané v bode 3. dovolania matky maloletej proti rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj vyplývajúce s obsahu spisu;

- matka maloletej sa domnieva, že súd prvej inštancie nepostupoval korektne v súlade s jej procesnými právami ohľadom prerokovania a vyjadrenia sa k návrhu na výšku výživného na maloletú, súd na pojednávaní dňa 28.03.2023 začal túto otázku prerokovávať, potom však riešil inú otázku, a k prerokovaniu výšky výživného sa už nevrátil, sporové strany sa k tomuto tak nevyjadrili a dokazovanie bolo skončené;

- odvolací súd v napadnutom rozsudku sa vôbec nevyrovnal s výhradou dovolateľky, že konanie neprebehlo v primeranej lehote (konanie začaté 2019, rozsudok súdu prvého stupňa vydaný dňa 28.03.2023).

3.3. Matka maloletej žiada, aby dovolací súd vyhovel dovolaniu a so zreteľom na skutočnosť, že odvolaniu dovolateľky proti rozsudku súdu prvého stupňa nebolo vyhovené a odvolací súd napadnutým rozsudkom vo výroku pod bodom I. rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, v zmysle ustanovení § 449 odsekov 1/ a 2/ CSP, v spojení s ustanoveniami § 450 CSP a § 455 CSP, zrušil vo výrokoch I. a II. napadnutý rozsudok odvolacieho súdu - Krajského súdu v Trnave, pod spisovou značkou: 11CoP/155/2023-730, zo dňa 11.06.2024, IČS: 2519202958, ako aj vo výrokoch I. až V. rozsudok Okresného súdu Piešťany, pod spisovou značkou: 13P/200/2019-621, zo dňa 28.03.2023, a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, alebo zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 449 odseku 3/ CSP.

4. Otec maloletej vo vyjadrení zo dňa 18. novembra 2024 navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, eventuálne zamietol podľa § 448 CSP a zároveň, aby mu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči dovolateľke v rozsahu 100%.

5 . Konanie vo veciach výživného maloletých osôb sa od 01. júla 2016 riadi ustanoveniami CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v § 76 a § 77a obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania v posudzovanej veci; prípustnosť podaného dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie matky je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) má dovolací súd za to, že dovolateľka namieta existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Podstatou dovolania matky cez § 420 písm. f) CSP je namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v otázke zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, ako aj výhrady k hodnoteniu dôkazných prostriedkov. Najvyšší súd tak skúmal, či dovolacie námietky matky sú spôsobilé založiť dôvodnosť dovolania.

12. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. Na margo námietky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak v tomto prípade tomu tak nie je.

13.1. V danej veci odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v jednotlivostiach naň poukázal. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za dostatočne preukázané, že je potrebná zmena výchovného prostredia maloletej. Podľa súdov je v najlepšom záujme mal. Y., aby zostala v prostredí, kde sa nachádza od mája 2022, t. j. u otca, kde je spokojná a kde sú po všetkých stránkach naplnené jej potreby, pričom matka má cestou súdom upraveného styku zabezpečené udržiavanie pravidelného kontaktu s maloletou.

13.2. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že súdy nižších inštancií v rámci zisťovania skutočného stavu veci (§ 35 CMP) postupovali v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré odvolací súd potvrdil. Hodnotiac výsledky tohto dokazovania správne súdy dospeli k záveru, že je potreba zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, nakoľko od poslednej úpravy prešla dlhá doba a maloletá sa vyjadřila, že chce žiť s otcom.

13.3. Ohľadom námietky matky, že odvolací súd ignoroval záver znaleckého posudku Y. D. O., ktorá nedoporučovala zmenu výchovného prostredia maloletej, odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zreteľne vysvetlil, že skutkový stav sa zisťuje zo všetkých vykonaných dôkazov a súd ich hodnotí jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach. Sumarizujúc, súdy vychádzali tak z odborných zistení menovanej znalkyne (ohľadom citových väzieb maloletej k rodičom, rodičovských kompetencií matky a otca, osobnosti maloletej atď.), ale aj z početných správ kolízneho opatrovníka o práci s rodinou maloletej, zo šetrenia pomerov v rodine, či pohovorov s maloletou, z množstva listinných dôkazov, z výsluchov účastníkov konania a samozrejme príslušnú váhu pripísali i vôli maloletej Y., ktorá mala možnosť prejsť svoj názor opakovane v priebehu konania. Znalecký posudok je teda len jedným z dôkazných prostriedkov.

Je pravdou, že súdy svoje závery o potrebe zmeny výchovného prostredia vyabstrahovali aj z pohovoru

s maloletou. Je však potrebné uviesť, že prejavovaný názor maloletej, že chce žiť s otcom, nehodnotili izolovane, ale tiež v kontexte ďalších vykonaných dôkazov. Vo vzťahu k dôležitosti názoru samotnej maloletej súdy nižšieho stupňa konštatovali, že nemožno opomenúť fakt, že maloletá je vo svojom veku schopná podať autonómne, samostatné rozhodnutie s ohľadom na dlhotrvajúcu vzťahovú situáciu v rodinnom prostredí, dokáže sama vypovedať o skutočnostiach, ktoré prežíva a vyjadriť svoj názor, pričom otec má s maloletou silné citové väzby. Je ako rodič spôsobilý a má na starostlivosť o dcéru vytvorené vhodné podmienky, a za danej situácie bolo preto práve potrebné mimo iného akceptovať aj názor maloletej, čo aj súdy správne urobili. Z toho vyplýva, že svoje rozhodnutie o zverení maloletej do osobnej starostlivosti otca nezaložili iba a len na vyjadreniach maloletej ako namieta matka maloletej (bod 28. odôvodnenia odvolacieho súdu), ale vo vzájomnej súvislosti s inými relevantnými, v konaní vykonanými dôkazmi. Preto aj námietka matky ohľadom ignorovania záveru znaleckého posudku znalkyne Y. D. O., a „vyzdvihovanie“ názoru maloletej pri posudzovaní zmeny výchovného prostredia je vzhľadom na vyššie uvedené nedôvodná. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za dôležité zdôrazniť, že dieťa musí byť v rodinnoprávnych veciach, prejednávanych súdmi, plne rešpektované ako nositeľ práv a právom chránených záujmov, garantovaných štátom. Ustanovenie § 38 CMP (názor maloletého) je výrazom postulátov Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý právny dokument bol publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 104/1991 Zb. Zakotvuje princíp, že do ochrany práv dieťaťa patrí právo formulovania vlastných názorov samotným maloletým, čo znamená právo na zistenie názoru dieťaťa a právo slobodne sa vyjadrovať vo všetkých záležitostiach, ktoré sa ho týkajú, vrátane práva byť vypočutý v súdnom konaní, právo na nediskrimináciu, právo na život a rozvoj a zohľadnenie najlepšieho záujmu maloletého. Tento princíp je zakotvený aj v Ústave Slovenskej republiky, konkrétne v čl. 41 ods. 1. Dovolací súd tak konštatuje, že súdy splnili svoj záväzok vytvoriť v konaní optimálny vyvážený priestor pre realizáciu procesných práv všetkých účastníkov konania a to aj tak, že právne rešpektovali právo maloletej prejavovať názor vo veci, ktorá sa jej osobnostne týkala, podľa § 38 CMP.

Ohľadom námietky matky, že otec mal maloletú zmanipulovať, aby prejavila svoj názor, že chce bývať s otcom, je tiež nedôvodná. V bode 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd vysvetlil, prečo nepovažuje otca za manipulatívneho. Uviedol, že dieťa sa konzistentne počas celého konania vyjadrovalo tak, že chce žiť s otcom a to tak pred kolíznym opatrovníkom ako aj pred súdom (len pred znalkyňou sa maloletá zdržala zaujať v tejto otázke postoj) a aj po odovzdaní do starostlivosti otca na základe neodkladného opatrenia súdu na svojom postoji naďalej zotrvala. Podľa odvolacieho súdu, v prípade, ak by do výchovy otca bola maloletá zverená pomocou živých manipulácií z jeho strany, ako sa domnieva matka, je vysoko pravdepodobné, že by veľmi rýchlo pocítila negatívne následky v podobe diskomfortu v novom výchovnom prostredí a toto by nepochybne prejavila navonok (či už otcovi, matke, kolíznemu opatrovníkovi, psychológovi alebo súdu), čo sa však dodnes nestalo, a s týmto názorom sa dovolací súd stotožňuje. Naopak, podľa súdov nižšieho stupňa má otec osobnostné predpoklady na vykonávanie osobnej starostlivosti o maloletú. Podotkol, že záver znalkyne o tom, že výchovné prostredie matky považuje za vhodnejšie pre harmonický vývoj maloletej, podľa súdu neznamena spochybnenie otcových rodičovských kompetencií. Absencia negatívnych predpokladov na strane otca nebola v konaní ničím preukázaná, naopak, znalkyňa PhDr. D. O. v posudku výslovne uviedla, že obaja rodičia sú dostatočne kompetentní aby boli schopní vychovávať deti. Vo výchove maloletej zo strany otca, ktorú tento zabezpečuje už vyše dvoch rokov, neboli zistené žiadne nedostatky a ako bolo uvedené vyššie, maloletá v jeho domácnosti prosperuje, je šťastná a spokojná.

Dovolací súd nezistil v postupe a rozhodnutí súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu žiadne z pochybení vytýkaných mu matkou a berúc do úvahy všetky zistené skutočnosti uzaviera, že rozhodnutie v časti zverenia maloletej do osobnej starostlivosti otca je správne, keď je založené na dostatočne zistenom stave veci a vychádza zo správneho právneho posúdenia. To isté platí i o výroku o úprave styku matky s maloletou.

13.4. Ohľadom námietky matky, že nemala dostatočnú možnosť brániť sa pri súdnom určení výživného, resp. že nemala možnosť sa k tejto otázke relevantne vyjadriť, dovolací súd uvádza, po preskúmaní súdneho spisu nezistil takéto nedostatky v procesnom postupe súdov nižšieho stupňa. Tak, ako uviedol odvolací súd v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku, matke bol doručený návrh na zmenu výživného s konkrétnou čiastkou, ako aj všetky ostatné relevantné dokumenty, ktoré súd potrebuje pri určení výšky výživného pre povinného rodiča. Mala tak dostatok času sa k nemu vyjadriť.

Z pohľadu výšky výživného dovolací súd uvádza, že súdy pri určovaní konkrétnej výšky výživného

dôsledne postupovali podľa kritérií stanovených v § 62 a nasl. Zákona o rodine a v konaní zohľadnili odôvodnené potreby maloletej, ako aj schopnosti, možnosti a majetkové pomery matky a otca. Z vykonaných dôkazov je zrejmá výška odôvodnených potrieb maloletého, ako aj výška a druh príjmu rodičov, z ktorých premenných prvostupňový súd následne stanovil výživné na maloletú.

13.5. K námietke matky ohľadom neprimeranej dĺžky súdneho konania dovolací súd uvádza, že civilné mimosporové konanie je ovládané vyšetrovacou zásadou a zásadou oficiality. Súd je povinný zistiť skutočný stav veci. V danom prípade súd nariadil znalecké dokazovanie, pričom jeho vypracovanie trvá určitý čas a môže predĺžiť súdne konanie. Preto súd zvolil dočasnú úpravu pomerov v rodine tak, že zveril do vydania meritórneho rozhodnutia maloletú do osobnej starostlivosti otca. Zároveň pokračoval vo vykonávaní dôkazov, aby mal dostatočný podklad k jeho vydaniu. V kontexte týchto skutočností sa javí priebeh súdneho konania ako plynulý.

14. Z vyššie uvedeného sumáru vyplýva, že zo strany súdov nižšieho stupňa nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že dovolanie matky podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Z uvedeného dôvodu preto dovolanie dovolateľa podľa ustanovenia § 448 zamietol.

15. Dovolací súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 52 CMP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.